

kert være rigtigt, at Ministeriet, naar man i visse Hjelpekasser ikke har faaet den rette Forstaaelse af denne Lov, gør opmærksom paa, hvad Hensigten var, og saa vil det sikkert blive taget til Følge.

Foruden det Tilfælde, jeg nævnedes før, skal jeg fra de sidste Dage fremdrage, at et Amt, som jeg ikke skal nævne, fordi der ingen Grund er til her at fremdrage den særlige Kommune, har meddelt, at der i en af Kommunerne indenfor Amtets Omraade har været 2 Tilfælde, hvor man har fundet det rigtigt at opfordre Hjelpekassen til at træde støttende til, hvor denne ikke havde ment at burde eller at kunne gøre det. Det ene var et Tilfælde, hvor en indkaldts Hustru havde en lille Sparekassekapital paa 800 Kr., som denne Familie, hvis mandlige Medlem nu blev indkaldt, havde samlet sig sammen, og Hjelpekassen mente saa, at saa længe de havde Penge paa Sparekassebogen, var der ingen Anledning til at træde hjælpende til overfor Hustruen. Amtet siger herom i den Indberetning, det har givet til Indenrigsministeriet, at det synes, dette ikke er rigtigt, thi — hedder det — „for de indkaldtes Familiars Vedkommende synes desuden det Moment at burde komme i Betragtning, at den paa-gældende Families hele økonomiske Stilling ikke alt for meget bør forrykkes ved Husfaderens Indkaldelse, hvad der ellers let vilde ske, naar den helt skulde leve af, hvad den hidtil maatte have opsparet“. Naar Talen er om saa ringe Sparemidler, som der her er Tale om, forekommer det mig, at Amtet har ganske Ret i sin Opfattelse, at det ikke er Meningen, at man skulde nægte en saadan Familie Understøttelse. Amtet nævner et andet Tilfælde, hvor en Familie kort forinden Mandens Indkaldelse havde købt sig en lille Ejendom og skulde afbetale i Renter og Afdrag et Beløb paa 30 Kr., og Amtet siger nu, at det „vilde dog være meget haardt, om Mangelen paa Midler til at udrede dette Beløb skulde føre til, at Ejendommen fratages Familien“, og mener, at det var „en ren Pligt for Hjelpekassen at træde til i et saadant Tilfælde“, men ikke desto mindre har Bestyrelsen for Hjelpekassen vægret sig derved. Jeg vil ikke sige andet, end at jeg ogsaa her er ganske enig med Amtet. Desuden skal jeg, naar Indenrigsministeriet nu finder Lejlighed til at udtale sig om disse Forhold, fremhæve, at Loven jo har fastsat om disse Understøttelser, at de for $\frac{2}{3}$ er en Statssag, og derved erklæret, at de er af særegen Beskaffenhed. Jeg antager derfor, at Hjelpe-

kasserne velvilligt og gunstigt vil modtage Henstillinger fra Statsmagtens Repræsentanter angaaende Fortolkningen og Bestyrelsen af denne særlige Understøttelse, hvortil Kommunen altsaa kun yder $\frac{1}{3}$.

I Anledning af Kommunernes Forhold i disse vanskelige Tider fremkom det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) med en Forespørgsel baade til Finansministeren og til mig angaaende Kommunernes Andel i Statslaanet, naar det drejede sig om offentligt Arbejde. Ærede Medlemmer vil finde Besvarelsen i de Bemærkninger, der er fremsatte under Statslaanets Behandling. I øvrigt skal jeg kun tilføje, at Forhandlingerne angaaende hele dette Forhold for Indenrigsministeriets Vedkommende nu nærmer sig det Punkt, hvor en Afgørelse ved en endelig Forhandling med Pengeinstitutter og med Kommunerne kan finde Sted.

Tilbage har jeg saa de Bemærkninger, som er fremsatte af forskellige ærede Medlemmer angaaende Prisreguleringskommissionens Arbejde. Det er de ærede Medlemmer fra Horsens (Hans Nielsen), fra Silkeborg (Jacob Christensen), fra Lejre (Niels Frederiksen), fra Slagelse (H. P. Hansen) og fra Sæby (Pinstrup), som har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, de ærede Medlemmer fra Horsens, Silkeborg, Slagelse og Sæby fremsættende kritiske Bemærkninger, det ærede Medlem fra Lejre givende en, forekommer det mig, særdeles interessant Udvikling af de Principper, der paa forskellige Omraader har været bærende for Kommissionens Arbejde; af denne er han, som bekendt, Medlem. De kritiske Bemærkninger, der er fremsatte angaaende Prisreguleringskommissionen, har, det maa jeg anerkende, været baarne af stor Velvillie overfor denne vanskelige Sag og Indrømmelse af, at de Opgaver, der her var paalagte Kommissionen og Indenrigsministeriet, var af en usædvanlig Art, der krævede, at man ikke anlagde den fordringsfuldeste Maalestok paa det skete Arbejde og i alt Fald maatte det med Erkendelse af, at alle sine Ønsker kunde man naturligvis i et saadant Forhold ikke vente opfyldt.

Overfor dem, der mener — og det kom frem, i alt Fald navnlig i det ene Medlems Udtalelser —, at Prisreguleringskommissionen i Grunden ikke har udrettet stort, vil jeg dog sige, at det gaar ofte saaledes, at den ene Ting, som ikke er blevet gjort, eller den ene Ting, som ikke er lykkedes, huskes, medens de mange gode Resultater glemmes, efterhaanden